

[Statsministeren]

Danmark kunne blive en bananrepublik. Alt-så med andre ord: det er noget godt, vi vil, og jeg beder hr. Arne Melchior om at forstå, at sådan er det efter vores bedste overbevisning, og jeg tror også, at der er ganske mange mennesker i vort samfund, der egentlig har den samme opfattelse. Men i øvrigt er det en mærkelig opfordring at udtale, at det ikke er befolkningen, der skal bestemme, og så selv om man gør denne tilføjelse i hvert fald i denne relation.

Det er interessant at bemærke, at hr. Maisted ville samle 60 underskrifter, så stadfæstelsen skulle udsættes til efter et valg, som altså skulle følge på en vedtagelse her i tinget. Det er også interessant at lægge mærke til, at hr. Ninn-Hansen uden for denne sal har givet udtryk for, at det, der egentlig skal til nu, er et valg – eller måske var det på en anden måde han mente, at befolkningen skulle have mulighed for at udtale sig i denne sag. Det er egentlig overraskende at høre, at der er partier, der i denne henseende er tilbageholdende med valgtanker, ligesom hr. Arne Melchior er det, partier, der ellers altid taler om, at regeringen truer med et valg. Der er altså partier her i tinget, der ligefrem råber på et valg – nå, det var altså alene fremskridtspartiet, der gjorde det fra talerstolen, men en enkelt repræsentant for de konservative har også givet udtryk for det uden for denne sal.

Jeg kan sige, at regeringens holdning er, at vi ikke synes, det er nogen god idé. Vi synes, det er tidkrævende, og vi ønsker netop ikke at gøre denne lovgivnings gennemførelse mere langsommelig end nødvendigt. Hvis der er forhandlingsmulighed, ønsker vi at få denne lovgivning gennemført. Jeg vil gerne understrege, at vi ønsker i så fald at få den gennemført med alle de vanskeligheder, som mange påstår der vil være. Der er ikke nogen mulighed for at slippe billigt igennem med en anden løsning.

Fru Lone Dybkjær gav på de radikales vegne udtryk for, at de radikale var klar til at tage et medansvar for denne lovgivning. Jeg har naturligvis også i den forbindelse bemærket synspunkterne om, at det bedste ville være en forhandlingsløsning, men vi er kommet derhen, hvor vi nu må sige, hvad vi mener om en lovgivning, og det er der altså givet udtryk for, at det er man klar til at tage et medansvar for. Jeg betragter det som no-

get afgørende, ikke specielt at de radikale gør det, men at der er et sådant tilsagn fra et flertal i tinget, som betyder, at regeringen har støtte og har et flertal bag sig til det, vi har lagt frem, ikke fra ende til anden, men i det væsentlige og i det principielle. Det er godt for den lovgivning, der nu skal arbejdes med, og det er også godt, hvis der skulle vise sig forhandlingsmuligheder.

Ikke mindst af hensyn til det sidste vil jeg gerne understrege betydningen af, at man har støtte i folketinget. Det er ikke nogen god situation for en regering, som skal forhandle med en modpart, som altså skal møde modstand, som hr. Maisted sagde det, fra en stor virksomheds side, at den ikke har et flertal og denne støtte bag sig, men måske oven i købet har en hel række partier, der igen og igen siger, at regeringen bare skal krybe til korset og acceptere. Det er derfor, jeg mener, at det er en udmærket og nærmest nødvendig ting, at der er givet dette afgørende tilsagn.

Jeg er glad for de opfordringer til forhandling, der er kommet også her i dag, og jeg vil lade denne opfordring gå videre til A. P. Møller. Jeg håber så, at det kan medføre, at der bliver nogle muligheder.

Jeg siger tak til dem, der har bakket regeringen op, stadig væk med de kritikpunkter, man kan have over for en række enkeltheder. Det, der er det afgørende, er, at der altså også i folketinget er et flertal, der betragter samfundsinteressen og -behovet som noget afgørende, noget, som fremfor alt skal tilgodeses i denne situation.

Min tak er derfor ikke så forfærdelig varm til de konservative, og den er slet ikke til stede, når det gælder fremskridtspartiet. Jeg vil dog alligevel sige til de konservative, at der egentlig var nogle lyspunkter, eller hvordan skal jeg sige det: nogle positive bemærkninger om regeringens forslag. Jeg mener, at det er vældig værdifuldt, at vi nu fra de konservative skal høre det rigtige og også positive, at det bestemt er nødvendigt at ændre koncessionen, og at der ikke er én hos de konservative, sikkert heller ikke hos venstre, der tør sige, at vi bare skulle have sagt ja og amen til det, der skete i december måned.

Tidligere har der nok nærmest været den situation, at regeringen blev opfordret til at acceptere A. P. Møllers endog første tilbud. Hvis vi havde fulgt det råd i regeringen, så tør jeg sige, at det i forhold til det problem,